

Sen Ben Ve Yalnız Adamlar

– Deniz Pınar · 05 Aralık 2012

"dünyanın gölgesi son kez düştüğünde yüzüme ,
keşmekeş yüreğimin nakşına sende düş/sevgilim "

geceyi ikiye bölerken bakışlarım
rüzgar sertleşiyor
cılız bir mum alevi
sukutunu yırtıyor gecenin
Sislenip kalırken suretin
ürperiyor gölgem

avuçlarından içerken suyu,
ağlarken dağ eteklerinin birinde,
güldüğün için gülerken,
kendi çirkin ruhunun yüzünü
saklarken yalnızlığımın saçları,
kim düşünmezki sevgili bir yalnızlığı
sense eğer.

şimdi düş/sen sevgilim
Acıma denk -yalnız adamlar- geçer
aklımın tavan arasından
yalnızlıkta hepsinin tüm hayali sen
yalnızlık çünkü sen
-sadece benim olan seni düşündükleri için,
suretini kestiremedikleri için-
kafamdaki intiharlarından
sırtlayıp tüm bu adamları
yol oluyorum.
sağı/solu sen.

yüzümü jilet gibi kesen rüzgara sövüp
toparlanıyor sabrım aklının damarlarından.
bir kenti sen bilip yitiliyorum
güzelliğinin cehennemine
Riyadan yoksun saf bir titreyişle

suyuna karışıyorum.

bir şairin zehrinden çalıyorum bunları
-kedere eş yanan acısını,
şairinin kadını,
yalıncat üşümüş yalnızlığını
seni .-
ve bende biliyorum elbet
la" yı
leb-i şedd'i
asr" ı
sonra
bilmediklerimi yazmayı
yitirilen bu şiirde gözden kaçmayı.
ama hayır bilmiyordum
pencere pervazından içeri süzelerek
dilime çarpan yağmurun
hala canının yandığını.